

Yalnızlığın Adı Sen

— ebru çimen · 22 Kasım 2017

Yalnızlığın adı sen

sensiz günlere hasret; sisli kasvetli
geceye ortak bir yalnızlık vardı
Adı sendi baş harfi ben

en iyi yalnızlık sevdi seni
boş kalan banklarda oturdu
kaldırım köşelerinde iç çeke çeke
sabahlara kadar her gün ağladı

Koruyup kolladı arka çıktı
ellerimi tuttu belime sarıldı
özlediğinde ise benden daha çok aradı
biri sevdiğinde deli gibi kışkandı içi içini kemirdi

Derttaştı dertlerime sensiz akşamlarda
Başımı okşadı sohbet etti tek tek can kulağıyla sırlarımı dinledi yoldaştı sol yanımda uyudu

öyle hemen arkasını dönüp
gitmedi kızdığına küsmedi
sabretti hak verdi kırılma da kırmadı kabullendi
gözümün her bir nemine teselli site mlere davacı sözünün eri gözümün nuru acılara yabancı bir yalnızlık
vardı
yalnızlığın adı sendin yalancı

Güldüğüme ağladığıma şahit mazideki yara izinin parçası olmaya hazır yere saçılan anıların kırık camların
gölgesinde öylece durdu sustu...

yarım kalan geçmişe dönüp geciken postaları görmeyeyim diye sakladı sayfalarındaki şiirleri tane tane
okuyup anlattı duyarlıydı
bir yalnızlık vardı adı sendi

Kırgındı belli etmesede o da hislendi
duygusal melodi de düşündü başını duvara yasladı

kapalı pencereden bakmayı öğrendi her seferinde boşluğa daldı efkârlıydı

Adım adım ilerlerken sonu yok bu yolculuk sahnesinin bahaneler meşguliyet deryasında yüzerken
yalnızlığım yalnızlığınla baş başa
Tutsak bir gemide demir almış sahilin kalbinde dinlenmekte

EBRU ÇİMEN

21 11 2017